

# РЕШЕНИЕ

№ 36192

гр. София, 04.11.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в**  
публично заседание на 21.10.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Калинка Илиева**

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **5324** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 121 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба, подадена от Г. С. С. срещу заповед № ЧР-95-00-166/22.04.2025 г., издадена от министъра на външните работи, с която му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, както и заповед № Т-351/22.4.2025 г., с която е прекратено служебното му правоотношение.

Жалбоподателят твърди, че при издаване на оспорените заповеди не е изяснена фактическата обстановка – не са установени отделни елементи на нарушението, а някои са превратно интерпретирани. Не е обсъдена служебната биография. Налице е несъответствие между фактическите и правни основания. Липсва конкретно описание на неговото поведение. Не е осъществявал предписаното му агресивно поведение. Действително е имало личен конфликт с Г. Г., но той нито е предизвикан, нито е поддържан от жалбоподателя. Не е налице безпристрастност. Налице е несъразмерност, както и несъответствие с целта на закона.

В писмените бележки поддържа изложеното, като твърди, че са налице предпоставките по чл. 146, т. 3-5 АПК за отмяна на оспорените актове. Не са оценени доказателствата по делото в тяхната съвкупност. Следва да се има предвид това, че жалбоподателят е бил предизвикан. Не следва да се цени медицинското удостоверение доколкото не е придружено със снимки.

Ето защо моли да се отмени оспорената заповед.

Ответникът – министърът на вътрешните работи, оспорва жалбата. Твърди, че заповедта е издадена от компетентен орган, при спазване на процесуалните изисквания. Издадена е в писмена форма, с всички необходими реквизити. По безспорен начин е установено деянието, като при определяне тежестта на наказанието е взета предвид тежестта на нарушението. Спазени са сроковете за налагане на дисциплинарно наказание. Поведението на жалбоподателя е било несъвместимо с поведението на държавен служител. Ето защо моли да се отхвърли жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, намира следното:

Жалбата е допустима, като подадена от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и в законоустановения 14-дневен срок.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е заемал длъжността „старши експерт“ в отдел „Държавен протокол“ на МВнР с ранг държавен служител „трети младши“.

Жалбоподателят е наказан за това, че на 19 февруари 2025 г., между 10.30 и 10.34 ч., в офис 210 на втория представителен етаж на сградата на МВнР, се е стигнало до конфликт между двама служители: Г. С. /жалбоподателят/ и Г. Г. /по това време – началник на отдел в дирекция „ДП“ на МВнР/, не е бил пряк ръководител на жалбоподателя.

Г. С. влязъл в офис 210 „служебно във връзка с протоколна подготовка на официална среща“. Г.Г.

разпоредил на Г.С. да излезе от стаята, на което последният възразил. Започнал спор, прераснал в груба вербална агресия и Г. С. се насочил към Г.Г. за физическа саморазправа, предотвратена от присъствалия там служител – К. Х.. Но те излезли навън и Г.С. притиснал Г.Г. до стената, като разправата била отново предотвратена от служители. Същият ден, между 12.40 ч. и 12.44 ч. Г. Г. отново бил в офис 210 заедно с К. Х.. Тогава Г. С. почукал на вратата и поискал да влезе в офиса. Отчитайки предходните събития, К. Х. казал, че моментът не е подходящ, но С. го избутал и влязъл. Г. Г. позвънил на охраната. Отново се стигнало до размяна на обидни квалификации, след което Г.С. ударил Г.Г., който паднал по лице в коридорчето пред вратата. К. Х. успял да избута С. навън, след което С. се отдалечил, а К. Х. помогнал на Г.Г. да се изправи.

Г. Г. е представил съдебно-медицинско удостоверение, видно от което е удостоверено, че е получил оток, зачервяване и петнисти кръвонасядания в лявата челна област, както и оток и кръвонасядане в лявата ябълчна /скулна/ област на главата. Не е посочено и не е удостоверено наличие на загуба на съзнание. Не е подадена жалба в полицията.

Прието е, че Г.С. не е изпълнил задълженията си по чл. 28, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл./, както и чл. 14, ал. 1 и чл. 18, вр. чл. 28, ал. 1 КПСДА.

При определяне на наказанието е прието, че инцидентите са възникнали в най-представителната част на сградата на МВнР, в непосредствена близост до кабинета на министъра, с което е бил накърнен престижът на държавната администрация и е могло да настъпят и по-тежки последици. Дватама служители не са положили усилия да разрешат възникналия от преди година и половина конфликт. Г. С. е следвало да се отнесе за проблемите си към компетентните звена.

Прието е, че нарушението е извършено виновно, като са настъпили вредни последици - освен описаните по-горе, така и физически и психически травми на Г. Г..

Настоящият съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, адресат на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и заповедта за прекратяване на правоотношението, поради което е процесуално допустима.

Оспорената заповед е издадена от компетентен за това орган—министърът на външните работи който е органът по назначаването по смисъла на чл. 204, т. 3 ЗДСл., вр. чл. 37, ал. 1, т. 3 ЗДСл.

Спазени са установената писмена форма по чл.59 АПК и съдържание за издаване на административен акт - чл. 210 ЗМВР, съгласно който заповедта следва да съдържа извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта.

В заповедта се съдържат посочените факти, видно от установеното по-горе. Отражено е, че заповедта е издадена вследствие на фактическата обстановка, подробно описана. Детайлно са описани времето /периодите/, както и в какво се изразява нарушението според наказващия орган. Видно от мотивите, са съобразени изискуемите от закона факти.

Посочено е в какво се състои нарушението, както и нормите, за които е прието, че са нарушени. Видно от заповедта ясно и точно е посочено с кое деяние, какво точно нарушение на служебната дисциплина е прието, че е извършено.

По съответствие на заповедта с процесуалните изисквания.

Не е спорно, а и от доказателствата се установява, че срещу жалбоподателя е било образувано дисциплинарно производство, със заповед от 25.2.2025 г., въз основа на сигнал от 19.2.2025 г. на Г. Г..

Дадени са писмени и устни обяснения от жалбоподателя.

Заповедта е издадена в 2-м. срок по чл. 195, ал. 1 ЗМВР.

Спазени са процесуалните срокове за водене на дисциплинарното производство.

На първо място, съдът намира, че по делото се установява извършването на деянието, за което жалбоподателят е бил наказан.

За установяване процесното деяние са разпитани св. Б. С., Л. К., Г. Д. Г. и К. П. Х..

От показанията на св. Б. С., директор на дирекция „Държавен церемониал“, в която е работил жалбоподателя, се установява, че инцидентът, за който се води делото, има известна предистория. Жалбоподателят постъпил 2021 г. като стажант. Бил обучен от колеги, с които останали с много добри впечатления. Той минал и през конкурсна процедура, станал държавен експерт; свидетелката е изключително доволна от неговата професионална работа.

Г. пръв споделил, че С. се държи агресивно спрямо него. Разменяли са си псувни и обиди. Опитала се на няколко пъти да ги събере, за да се помирят. Разбрала, че С. е бил провокиран с вербална агресия от страна на Г.. Разбрала го от двамата, когато ги извикала. След време решила, че е приключило това между тях. Поискала съвет и от работещия в министерството психолог. Тя помолила тримата заедно да отидат при нея, и се наела да изготви след това препоръки. С. се съгласил, но Г. отказал. Това било година преди да се случи конфликта с боя.

Преразказва конфликта, на който не е била очевидец.

Когато се върнал видяла, че Г. е събрал свидетели. Извикали свидетелката при Инспектората, Г. отишъл вече при министъра, при началника на кабинета, навсякъде.

Свидетелката говорила с колегата, който каза, че наистина съжалява, но отново казал, че е бил провокиран. По негови обяснения, изпълнявал си е служебните задължения, влязъл е в служебния офис, за да поръча кафе, но когато е влязъл, вътре е бил главният секретар, казал му е да напусне, че не иска да го вижда, че му е казал като го види да не се приближава, пак са разменили нецензурни реплики.

Свидетелката знае, че Г. е препятствал паркинга за С., който е натоварен да посреща гостите извън работно време с личния си автомобил, такива са условията. Всички служители имат достъп до служебния паркинг и точно към момента на конфликта разбрала, че му е отнет достъпът от Г.,

за постоянно. Бил му отнет и достъпът до служебния офис, или така наречения „офис 210“. Конфликтът е станал точно поради това, че С. е влязъл в офиса, а там е бил главният секретар и му е казал да не се приближава. Веднага след конфликта го разбрала и от двамата. С. без достъп до този офис не може да изпълнява служебните си задължения, тъй като обслужват официални срещи и офисът е част от неговите служебни задължения.

Г. нееднократно е заявявал, че тъй като е бил част от дирекцията, има специално отношение към нея. Очевидно е, че чете цялата кореспонденция, която е на дирекцията и продължава да го прави. По принцип той е част от ръководството на министерството и има това право.

По отношение на С., от други служители в министерството категорично не е имало други оплаквания.

От г-н Г. разбрала, че имало оплакване от посланика на А., че С. не се е държал добре с него. При посрещане на голяма делегация на летището С. е бил изпратен да си изпълнява служебните задължения, с изисквания включително от страна на дипломати да стигнат до пистата. С. е застанал и е казал на азербайджанския посланик, че който и да му нареди, това няма как да го допусне, защото нямат .

След това често съм посланика на А. и го питала и той е казвал, че няма никакъв проблем.

От показанията на св. К., началник на отдел „Държавен церемониал“ се установява, че обслужват всички представителни мероприятия с участието на министъра на външните работи. Обслужването включва цялостно обезпечаване на организацията. Знае за конфликта, възникнал между С. и Г.. Г. дошъл и казал дали си представя как му се е изрепчил подчинен на свидетелката служител. Разказал от негова гледна точка.

Оценките на С. винаги са най-добрите. Той си изпълнява повече от отлично служебните задължения.

С. ползвал личния си автомобил при изпълнение на служебните си задължения. Научила, че е лишен от правото на паркиране в служебния паркинг от него самия.

За други конфликти не е знаела до момента, докато Г., тогава в съседния кабинет, не чукнал на вратата за да каже.

Имало конфликтна ситуация относно достъпа до офис 210. Единственото оторизирано лице да го направи, да му забрани достъпа, е Г. Г., в качеството му на главен секретар. Офис 210 е офис, който е точно срещу кабинета на министъра на външните работи и в него работи служител от нейния отдел. При изпълнение на служебните си задължения С. в голяма част от работата си трябва да посещава този офис. Той обезпечава подредбата на всички на срещи: подредбата на табелките, настаняването на гостите и без посещение на този офис това не може да стане, тъй като офисът отговоря за другия елемент от срещата, а именно обезпечаването на напитки: кафе, чай. Обслужващият сервитьор винаги работи в колаборация с някой от нашите служители. Има сервитьор, а С. или който и да е друг, трябва да е в непосредствена комуникация с този сервитьор. След като Г. Г. станал главен секретар, продължил да проявява интерес по отношение на дейността на дирекцията. Следи деловодната система. Лесно е да се види, защото има едно поле „хистори“. Там се вижда кой е влизал. Убедена е, че има лични причини, защото иначе не би го правил.

По отношение на личните оценки, С. почти винаги е получавал оценка 1, което е най-високата оценка, изключително изпълнение.

За офиса станала неволен свидетел. Била в политическия кабинет, когато се обсъждал този конфликт.

От показанията на свидетеля Г. Г. се установява, че в момента на процесните събития /м. февруари 2025 г./ той е бил началник на отдел „Дипломатически протокол“. С. не му е бил подчинен, освен в случаите, в които замествал директора, тогава е бил подчинен, защото по силата на заповед замества директора и тогава цялата дирекция му е подчинена.

С. познава от три години.

На 19.02.2025 г. отишъл на работа и събрал колегите на оперативка в стая 210, известна като офис 210. Там се подготвят кафетата за официалните срещи. Събрал някои от колегите и обсъждали предстоящата среща, това е регулярна практика.

С. нахлул в стаята и свидетелят Г. го помолил да излезе, тъй като пречел на разговора. Казал: моля те, излез. После той казал какъв си ти, че ще ми кажеш къде да ходя. Той не поискал да излезе и Г. помолил повторно, а той отново не излязъл. На третия път се приближил до Г. на разстояние нос в нос, на един сантиметър, така че да усеща дъха му и му казал, че мястото му не е тук, защото разговорът е професионален и не го засяга, той не е от този отдел. Това не е обща стая, това е офис, който е служебно помещение на К. Х. и като такъв той е отговорен за подготовката на срещите на министерството. Сервитьор е и сервира кафето, а С., каквото му се възложи като работа. В този ден не свидетелят не му е възлагал на него задачи.

С. започнал да го напада с думи: “ ще ти еба майката; „жена ти я ебат разни други хора в чужбина“, каза че ще ебе баща му, дъщеря му, и свидетелят го попитал дали си няма приятелка, щом има такива желания. Това много го вбесило и му казал, че ще го намери на улицата и ще го убие. Казал да излязат навън и да се разправят, за да не се бият там. Свидателят му казал, че няма работа с него. Може да му каже какво да прави, ако се налага, но в случая няма такава нужда. Тогава С. хванал Г. за гущата с две ръце, за да души. Докато се карали, свидетелят извикал охраната. Дошъл първият от охраната и тръгнал да обуздава С., не можал да го удържи и паднал на земята. След това дошъл вторият от охраната, а свидетелят поискал да излиза. Тогава С. го хванал, блъснал го на стената и започна отново да души.

Охраната се опитвала да го спре. Свидателят стоял пасивен и не участвал. След като го избутали настрани, С. с ругатни избягал.

По-късно свидетелят Г. имал предварително определена среща, по календар. Отишъл на мястото на срещата да огледа дали са запалени лампи, климатик, вода дали има и т. н. С. има поглед върху програмата, знаел че свидетелят е там и дошъл, за да го намери в залата. Казал му, че е досаден и да си ходи и да го остави на мира. После той казал да се сбият. „Душа те, ти не си ли мъж, бъди мъж.“ Поискал да го заобиколи и да си тръгне, но излизайки, той бил зад свидетеля и му нанесъл удар в главата: в областта на челото, над дясната вежда и в областта на скулата, след което твърди, че е загубил съзнание. Когато си отворил очите и лежал с лице към земята, виждал крака му, който върви към него. К. се опитвал да го спре, за да не му счупи главата. Секретарката на министъра стояла отсреща, била свидетел на всичко и после разказала, че е помислила, че е умрял.

С. е получил достъп на ниво директор. Това не му е нужно, твърди свидетелят. Установил е, че ежедневно той излиза по лични причини, като съм го търсил и не е бил на мястото си и това го е казвал на началника му. Регулярно излиза. Дирекцията има зачислен автомобил, с който се върши работата, но се заявява предварително. Споделено от охраната, че когато С. влиза в паркинга, той спира в средата, където пречи; два пъти спирал произволно. Тогава предложил да мине на ниво като всички служители. Ако има случай, в който служебният автомобил е зает, тогава се дава заявка към гаража, към общите коли, но може да е извършвал служебна дейност

с личния си автомобил, но той не му е давал такива задачи.

По отношение на офис 210, С. не е имал забрана. Офис 210 се използва за подготовка на срещите на министерството. Всички от охраната имат достъп навсякъде, за да може да обхождат. Министърът също, главният секретар също, директорът на дирекция има достъп до всички помещения, които ползва дирекцията, началникът на отдел имат достъп, защото са началници. На всички останали стаите са индивидуални и това е стая на сервитьора и не може всеки да влиза там.

Свидетели на случката с боя били К. В., двама от охраната, които дошли и сервитьорът.

През 2022 г. ноември направил забележка на С., тъй като бил оставил пълен пепелник с фасове, в офис 210, а в министерството няма право да се пуши. Обадил му се по телефона и му направил забележка. С. пуши там и тогавашния сервитьор му казал. С. дошъл и казал на свидетеля: „ти какъв си да ми говориш бе, нещастен книжен плъх, ще те намеря отвън и ще те пребия“. Той си запалил фас и започнал да му духа в носа.

Отишъл при директора и тя ги извика него и началник отдела. Започнал дълъг разговор, в който директорът се опитала да изясни ситуацията. Получил същите псувни, същите нападки и закана за саморазправа, а началникът му бил до него, галел го и му казвала да се успокои, че бил млад човек. Помолил директора да вземе отношение, но тя каза, че не иска да има разпавии и нещата приключили. След това много пъти са се срещали и не са имали разпавии, освен в случаите, когато е бил заместващ директора. Има към всички млади хора еднакъв подход. Със С. не са имали пререкания, но при разминаване той целеустремено гледал втренчено и ходеше срещу свидетеля. Веднъж не го заобиколил и получил рамо и сблъскване. Гледал така, за да провокира.

Когато бил изблъскан, били заедно с директора и тя казала, че го усещало как мирише на алкохол, било преди обяд. Той регулярно мирише на алкохол, а това не е допустимо на работно място.

Не е присъствал, но пред министъра на външните работи се сбил в дискотека, защото се напил.

Една вечер му се обадил, тъй като не му е било удобно да се обади на прекия си началник и казал, че е агресирал посланика на А.. С. се обадил и му казал „май се случи нещо, тоя го напсувах“. Попитал го дали си е мълчал, а той отговорил, че му е казал да си гледа работата и че щял да го набие. На следващия ден тази делегация дошла в министерството. Били се оплакали

на директора и на политическия ни кабинет, устно. Обсъдили това с директора и поел ангажимента да разговаря с посланика, за да защитят служителя. После посланика каза, че ще подаде писмено възражение срещу поведението на С., но той не подал, тъй като го помолил да не подава такова.

Със С. веднъж били заедно на морето на Св. К. и Е., на командировка, съпровождайки дипломатическия корпус. На връщане пътувахме заедно с шофьора и колата на дирекцията и свидетелят споменал, че трябва да си сменя маслото. С. казал да отиде в техния сервиз, сервиза на родителите му. Отишъл с дъщеря си, неделя, и си сменил маслото, като си бил взел каквото му е нужно. Казал му да си почистя, а С. казал, че сам ще почисти и си тръгнал.

От показанията на св. К. Х., служител в дирекция „Държавен протокол“, очевидец, се установява, че около 10 часа сутринта в офис 210, били св. Г. и К. В.. Обсъждали предстояща среща. От свидетеля се изиска да бъде заредена залата с води, а после като дойдат гостите с кафе. В офиса влязъл С. и попитал нещо свързано със залата, сервитьорът му отговорил, после Г. му казал да излезе от стаята, после последваха вербални нападки, първоначално само от страна на С..

Г. звъннал на охраната да дойде. Имало нецензурни обиди от страна на С. към Г., който бил доста хладнокръвен.

После и той връщал, но само лично към С., не намесвал семейството му.

После С. хванал Г. за гушата и го бутал. Първият от охранителите дошъл, но С. го избутал и охранителят паднал назад. Дошли още четири или пет други охранители. Излезли всички извън офиса, но пак имало обиди. С. се обърнал към Г. като му казал „Какъв мъж си, аз те хващам за гърлото, а ти не правиш нищо“ и го опрял в стената. Охраната ги разтървала и приключило.

Следващият път, отново бил свидетел. Отново в офис 210. Г. бил при свидетеля и му казали да изчака малко. Почукало се на вратата. Бил С.. Свидетелят му казал, че не е удобно да влезе, предвид предходната ситуация. Той го избутал и пак започнали словесни нападки, след което С. с юмрук двукратно удари Г. отстрани на челюстта. Г. паднал, около 2-3 минути не помръдвал. Озовали се пред офиса със С., защото свидетелят го избутал. Излязла секретарката на министъра, един от охраната, а С. си тръгнал.

През това време Г. се свестил, идвал в съзнание, след което си тръгнал. Свидетелят видял ударите, бил отстрани, перпендикулярно на тях на около 20 сантиметра. При падането си Г.

паднал настрани, към свидетеля. След падането избутал С. и излязъл навън.

Г. не извършвал никакви движения спрямо С., не се е и предпазвал. С. обиждал с псувни Г., който само му отвръщал, че явно си пада по възрастни, щом се обръща с нападки към родителите му, а не лично към него. В един момент С. намеси и жена му и тогава свидетелят застанал между тях, за да не се стигне до физически контакт, но се стигна.

В офис 210 не се пуши, там е забранено и никой не пуши. Ако гост иска да пуши, излиза на терасата.

Предвид така установеното и при съпоставка на свидетелските показания съдът намира, че следва да им се даде вяра. Те са логични и безпротиворечиви в по-голямата си, относима част.

При преценка на фактическата обстановка, с оглед налагане на наказанието обаче, настоящият състав намира, че са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които биха имали значение относно крайния извод за тежестта на извършеното деяние и оттам – какво точно дисциплинарно нарушение да бъде наложено.

Действително се установява, че жалбоподателят е имал описаното в заповедта за уволнение и установено по-горе поведение. Същевременно обаче не е отчетено това, че поведението е предхождано от възникнал конфликт с Г. Г., който впоследствие, към датата на уволнението, е бил част от ръководството на МВНР; не са отчетени всички факти от този конфликт, както и дали и какво значение биха имали те, при съвкупната им преценка. Установява се наличието на забрани от страна на свидетеля Г.Г. към Г.С., като не се установява да е изследвано тази забрани доколко са правомерни и имат ли те причинна връзка за изостряне на конфликта.

В заповедта за уволнение се сочи, че се установява наличието на конфликт „на лична основа“, от края на 2023 г. Посочено е, че не са установени данни те да са се отразили на служебните отношения. Същевременно обаче, настоящият състав намира, че по делото са събрани достатъчно доказателства, от които да се направи извод, че е имало определени проблеми с оглед изпълнението на служебните задължения на С., които не са изяснени в дисциплинарното производство и които биха имали значение за изхода на спора. Така не е изяснено доколко този личен конфликт е повлиял на отнемането на достъпа на жалбоподателя до служебния паркинг, както и до забраната за ползване на „офис 210“.

Същевременно се установи, че жалбоподателят е имал право и е заявил, на основание чл. 7, ал. 3 от Правилника за пропускателния режим, достъп с лично МПС. Установи се, че служебните

задължения на жалбоподателя са включвали и контакти със сервитьора, който е ползвател на посочения „офис“. Но не се установява защо следва да бъде забраняван този достъп, на какво основание е сторено то и би ли се отразило на служебните задължения. Не е установено по преписката и оттам – не е обсъждана тази забрана, както и това, че преди да настъпи конфликтът, за който е наложено наказание, жалбоподателят С. е влязъл в офиса „по служба“, както и не е отчетено това, че евентуално би могло да е бил провокиран от поведението на св. Г. Г., който му е казал да напусне офиса.

Предвид така изложеното настоящият състав намира, че фактическата обстановка е обсъждана едностранчиво, без да са взети предвид описаните по-горе факти и оттам – не би могло да бъде отчетено значението им за определяне на вида и тежестта на наказанието съобразно чл. 206, ал.2 от ЗМВР. Не е взето предвид цялостното поведение на служителя.

По разноските. С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски за държавна такса – 20 лв. и адвокатско възнаграждение – 1460 лв. Неоснователно е възражението на ответника за несъразмерност доколкото адвокатското възнаграждение е съобразено с действителната фактическа и правна сложност, както и с извършените от представителя на жалбоподателя процесуални действия.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 АПК, настоящия съдебен състав на Административен съд София град

#### Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ, по жалбата на Г. С. С., ЕГН [ЕГН], заповед № ЧР-95-00-166/22.04.2025 г., издадена от министъра на външните работи, с която му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, както и заповед № Т-351/22.4.2025 г., с която е прекратено служебното му правоотношение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Г. С. С., ЕГН [ЕГН] сумата от 1480 лв. разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомлението.

При подаване на касационна жалба, тя следва да бъде придружена с доказателства за внесена по сметка на ВАС държавна такса от 70 лв. В противен случай жалбата следва да бъде върната.

Съдия: